

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D. ve věci žalobce: **Ing. P. Ž.**, bytem x, zastoupený Mgr. Václavem Jindrou, advokátem se sídlem Balbínova 223/5, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) J. H.**, bytem x, **2) M. K.**, bytem x, zastoupená obecným zmocněncem Ing. Pavlem Žižkou, bytem Národní 416/37, 110 00 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2014, č. j. 007461/2014/KUSK, sp. zn. SZ 170470/2013/KUSK REG/Št,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou u Krajského soudu v Praze dne 12. 3. 2014 žalobce napadl rozhodnutí označené v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Říčany, stavebního úřadu (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 28. 8. 2013, č. j. 66263/2013-MURI/OSÚ/808, sp. zn. 25718/2012/Vy, jímž bylo zastaveno řízení o odstranění stavby „části komunikace, ulice Nad B.“ umístěné na pozemku parc. č. PK v k. ú. P. u Říčan, obec Říčany.

Proti napadenému rozhodnutí žalobce podal žalobu. Namítl, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou nicotná, neboť ve věci zřízení pozemní komunikace a případně všech otázek s ní spojených je podle zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění zákona č. 18/2012 Sb. (dále jen „zákon o pozemních

komunikacích“), dána pravomoc silničního správního orgánu (Městského úřadu Říčany, odboru správních agend a dopravy, oddělení dopravy), kterým není obecný stavební úřad (Městský úřad Říčany, stavební úřad). K tomu uvedl, že tvrzení žalovaného o věcné příslušnosti správního orgánu prvního stupně dané na základě čl. 3 příkazu tajemníka ze dne 14. 1. 2009, č. 2/2009, o vymezení kompetencí a stanovení postupů v rámci městského úřadu při zabezpečení výkonu státní správy ve věcech pozemních komunikací na území města Říčany a vybraných činností s tím spojených (dále jen „příkaz tajemníka č. 2/2009“) je zcela účelové. Jde totiž o akt interní povahy směřující ze strany ředitele úřadu k jednotlivým pracovníkům, a proto nemůže tento akt jakkoliv zasáhnout do právní úpravy zákona o pozemních komunikacích a jeho kogentních ustanovení, nemůže nahrazovat zákon a nemůže ani být přijímán jako odůvodnění špatného postupu správního orgánu. Z ustanovení § 16 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích plyne, že pro stavbu dálnice, silnice, místní komunikace a veřejně přístupné účelové komunikace je speciálním stavebním úřadem příslušný silniční správní úřad, který ke stavebnímu řízení přizve Ministerstvo vnitra nebo Policii České republiky. V dané věci stavební úřad nemohl konat činnost příslušného speciálního stavebního úřadu, neboť nebyl přítomen orgán Policie ČR, ani nebylo žádáno jeho vyjádření.

Žalobce dále uvedl, že rozhodnutí o dodatečném povolení stavby neobsahuje jediný odkaz na právní úpravu zákona o pozemních komunikacích, ale jen odkazuje na právní úpravu zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění zákona č. 350/2012 Sb. (dále jen „stavební zákon“). Jelikož stavební zákon hovoří o existenci speciálního stavebního úřadu pro stavbu komunikací, který povoluje stavbu za součinnosti stavebního úřadu, není logicky možné z pohledu platného práva spojit činnosti dvou zájmově různých správních orgánů v jeden, neboť zde chybí určitý způsob dvojího pohledu na věc a stavební úřad by byl jasně ve střetu zájmů. Dle názoru žalobce je proto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zcela nicotné, neboť nikdy nedošlo k dodatečnému povolení stavby a nikdy nemohlo ani dojít k zastavení řízení o odstranění stavby.

Žalobce dále namítl, že má za nicotné též napadené rozhodnutí, protože jako odvolací správní orgán rozhodoval Krajský úřad Středočeského kraje, odbor regionálního rozvoje. Pokud by opravdu správní orgán prvního stupně jednal zákonně místo silničního správního orgánu, měl v odvolacím řízení rozhodovat Krajský úřad Středočeského kraje, odbor dopravy, oddělení pozemních komunikací či oddělení dopravně správních agend, neboť je jediný oprávněn se dále zabývat rozhodnutím speciálního stavebního úřadu. Proto žalovaný pochybil i tím, že v odvolacím řízení rozhodoval věcně nepřislušný správní orgán.

Podle žalobce rovněž nebyl dán důvod pro potvrzení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně z důvodu nesouladu stavby s územním souhlasem. Žalovaný v napadeném rozhodnutí sám připustil, že stavba byla postavena v rozporu s územním souhlasem. Tento rozpor na schůzce dne 3. 3. 2014 potvrdil i Ing. E. H., ředitel odboru správy majetku města Ř.. Nejde jen o nějaký formální nesoulad, ale jde i o faktické zasahování stavby do plotu žalobce či pronikání dešťové vody na pozemek žalobce. Proto má žalobce za to, že správní orgán prvního stupně chtěl vyhovět vlastníkově komunikace - městu Říčany, se kterým je provázán. Přitom nejde o pouhé domněnky žalobce, protože si žalovaný nevšiml toho, že správní orgán prvního stupně označuje za zákon o pozemních komunikacích zákon č. 12/1997 Sb., který je zákonem o bezpečnosti a plynulosti provozu.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jež mu předcházelo, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce zároveň požadoval náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že podle § 15 odst. 1 písm. c) stavebního zákona a podle § 16 odst. 1 a § 40 odst. 4 zákona o pozemních komunikacích vykonává obecní úřad obce s rozšířenou působností působnost speciálního stavebního úřadu ve věcech silnic II. a III. třídy, místních komunikací a veřejně přístupných účelových komunikací. Jelikož předmětem řízení byla místní komunikace, která je umístěna v katastrálním území P. u Říčan, město Říčany, byl příslušným úřadem Městský úřad Říčany. Proto žalovaný nesouhlasí s názorem žalobce, že dodatečné povolení stavby i usnesení, jímž bylo zastaveno řízení o odstranění stavby, jsou nicotná.

Žalovaný dále uvedl, že nicotné není ani rozhodnutí o odvolání, neboť žalovaný je v souladu s ustanovením § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o krajích“), oprávněn přezkoumávat rozhodnutí (usnesení) vydaná orgány obce. Žalovaný dodal, že se krajský úřad člení na odbory a oddělení a všechny písemnosti vyhotovené orgány kraje týkající se přenesené působnosti se v záhlaví označují slovy „Krajský úřad“ s uvedením názvu kraje a současně se uvede i název odboru či zvláštního orgánu, který písemnost vyhotovil.

Žalovaný má dále za to, že správní orgán prvního stupně v řízení o odstranění stavby postupoval v souladu se stavebním zákonem. Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona zahájil řízení o odstranění stavby a v oznámení poučil stavebníka o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Jelikož stavebník tuto možnost využil a podal žádost o dodatečné povolení stavby, správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 15. 3. 2013, č. j. 12481/2013-MURI/OSÚ/808, řízení přerušil a vedl řízení o dodatečném povolení stavby, v němž byla následně rozhodnutím ze dne 17. 7. 2013, č. j. 53831/2013-MUR1/OSÚ/808, předmětná stavba dodatečně povolena. Správní orgán prvního stupně proto v souladu s ustanovením § 129 odst. 3 stavebního zákona řízení o odstranění stavby zastavil.

Z uvedených důvodů žalovaný nepovažuje žalobu proti svému rozhodnutí za důvodnou a navrhl, aby Krajský soud v Praze žalobu zamítl.

V replice žalobce uvedl, že vyjádření žalovaného je pouhou citací zákonných ustanovení, docházející k absurdním závěrům a nereagující na všechny body žaloby. Ze spisové dokumentace a rozhodnutí jak správního orgánu prvního stupně i rozhodnutí žalovaného vyplývá, že žalovaný při svém rozhodování vystupoval výlučně v pozici stavebního úřadu dle stavebního zákona, a to bez vědomosti o existenci zákona o pozemních komunikacích a této speciální právní úpravy. Žalovaný úplně pomíjí postupy silničního správního orgánu ve věcech stavebních, kdy se v rámci rozhodování o povolení stavby musí vždy žádat i stanovisko obecního stavebního úřadu a stanovisko PČR. Žalovaný dochází k absurdnímu závěru, že pokud je název správního orgánu totožný s jiným orgánem, je vše v pořádku.

Osoby zúčastněné na řízení ve svém vyjádření uvedly, že ve věci sdílejí též názor jako žalobce.

Ze správního spisu soud zjistil, že na základě podnětu žalobce zahájil správní orgán prvního stupně dne 8. 1. 2013 řízení o odstranění stavby „část komunikace, ul. Nad B., P.“ na pozemku parc. č.x v k. ú. P. u Říčan. Usnesením ze dne 15. 3. 2013, č. j. 12481/2013-MURI/OSÚ/808, správní orgán prvního stupně řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 3 stavebního zákona přerušil, neboť vlastník stavby (město Říčany) požádal o dodatečné povolení stavby. Rozhodnutím ze dne 17. 7. 2013, č. j. 53831/2013-MUR1/OSÚ/808, správní orgán prvního stupně stavbu dodatečně povolil. Na základě toho správní orgán prvního stupně

řízení o odstranění stavby usnesením ze dne 28. 8. 2013, č. j. 66263/2013-MURI/OSÚ/808, podle § 129 odst. 3 stavebního zákona zastavil, protože stavba byla dodatečně povolena.

Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Rozhodl bez nařízení jednání, neboť oba účastníci s takovým postupem soudu vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Podle ustanovení § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) jsou správní orgány věcně příslušné jednat a rozhodovat ve věcech, které jim byly svěřeny zákonem nebo na základě zákona.

Podle ustanovení § 77 odst. 1 správního řádu je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal.

Podle § 16 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích pro stavbu dálnice, silnice, místní komunikace a veřejně přístupné účelové komunikace je speciálním stavebním úřadem příslušný silniční správní úřad. Speciální stavební úřad přizve ke stavebnímu řízení Ministerstvo vnitra, jde-li o stavbu dálnice nebo rychlostní silnice, v ostatních případech příslušný orgán Policie České republiky.

Podle ustanovení § 40 odst. 3 písm. e) zákona o pozemních komunikacích krajský úřad rozhoduje o opravných prostředcích proti rozhodnutím obecního úřadu obce s rozšířenou působností.

Podle ustanovení § 40 odst. 4 písm. a) zákona o pozemních komunikacích obecní úřad obce s rozšířenou působností vykonává působnost silničního správního úřadu a speciálního stavebního úřadu ve věcech silnic II. a III. třídy a veřejně přístupných účelových komunikací s výjimkou věcí, o kterých rozhoduje Ministerstvo dopravy nebo krajský úřad.

Podle ustanovení § 15 odst. 1 písm. c) stavebního zákona působnost stavebního úřadu, s výjimkou pravomoci ve věcech územního rozhodování, vykonávají u staveb dálnic, silnic, místních komunikací a veřejně přístupných účelových komunikací, orgány vykonávající státní správu na uvedených úsecích podle zvláštních právních předpisů (dále jen „speciální stavební úřady“).

Podle ustanovení § 15 odst. 2 stavebního zákona postupují speciální stavební úřady podle tohoto zákona, pokud zvláštní právní předpisy pro stavby podle odstavce 1 nestanoví jinak. Povolení pro stavby mohou vydat jen se souhlasem obecního stavebního úřadu příslušného k vydání územního rozhodnutí, který ověřuje dodržení jeho podmínek; souhlas není správním rozhodnutím. Jestliže se nevydává územní rozhodnutí ani územní souhlas, postačí vyjádření obecního stavebního úřadu o souladu navrhované stavby se záměry územního plánování.

Podle § 109 odst. 1 zákona o obcích tvoří obecní úřad starosta, místostarosta (místostarostové), tajemník obecního úřadu, je-li tato funkce zřízena, a zaměstnanci obce zařazení do obecního úřadu. V čele obecního úřadu je starosta.

Podle § 110 odst. 4 zákona o obcích tajemník obecního úřadu vydává spisový řád, skartační řád a pracovní řád obecního úřadu a další vnitřní směrnice obecního úřadu, nevydává-li je rada obce.

K námitce nicotnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně soud uvádí, že pravomoc správního orgánu vést řízení a rozhodovat ve věci musí být dle § 10 správního řádu dána zákonem. V předmětné věci je tímto zákonem zákon o pozemních komunikacích, který v ustanovení § 40 odst. 4 písm. a) svěřuje obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností pravomoc speciálního stavebního úřadu pro stavby místních komunikací ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 písm. c) stavebního zákona. Jelikož se v projednávaném případě jednalo o stavbu místní komunikace na pozemku parc. č. PK x v k. ú. P. u Říčan, obec Říčany, je zřejmé, že v daném případě byla Městskému úřadu Říčany dána pravomoc speciálního stavebního úřadu. Pravomoc speciálního stavebního úřadu přitom zákon nesvěřuje konkrétnímu odboru tohoto úřadu, ale úřadu jako celku. Odbory jsou pouze administrativními odděleními, ne samostatnými správními úřady.

Již tento závěr svědčí tomu, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nelze považovat za nicotné ve smyslu § 77 odst. 1 správního řádu. Námitka žalobce proto není důvodná. Nad rámec toho soud dodává, že na základě čl. 3 příkazu tajemníka č. 2/2009 byla v rámci příslušného správního orgánu (Městského úřadu Říčany) svěřena stavebnímu úřadu agenda specializovaného stavebního úřadu ve věcech místních a účelových komunikací v katastrálních územích Říčany u Prahy, Říčany- R, J., K. u Říčan, P. u Říčan, S. u Říčan a V.. V rámci úřadu tedy rozhodoval i správný odbor. Tento příkaz tajemníka, který byl podle § 109 odst. 1 a § 110 odst. 4 zákona o obcích vydán oprávněnou osobou, zákonu neodporuje, jak se mylně domnívá žalobce.

Nicotné z důvodu nedostatku věcné příslušnosti není ani napadené rozhodnutí. Podle ustanovení § 40 odst. 3 písm. e) zákona o pozemních komunikacích rozhoduje o opravných prostředcích proti rozhodnutím obecního úřadu obce s rozšířenou působností krajský úřad, který v dané věci rozhodnutí o odvolání vydal. Stejně jako v případě správního orgánu prvního stupně ani jeho odbory nelze vnímat jako samostatné správní úřady a domnívat se, že zákon o pozemních komunikacích svěřuje působnost „odvolacího“ specializovaného stavebního úřadu určitému odboru krajského úřadu. Ani tato námitka žalobce proto důvodná není.

K dalším výtkám žalobce soud poznamenává, že předmětem přezkumného soudního řízení jsou rozhodnutí, kterými bylo zastaveno řízení o odstranění stavby. Námitky žalobce směřující vůči dodatečnému povolení stavby (rozhodnutí Městského úřadu Říčany ze dne 17. 7. 2013, č. j. 53831/2013-MUR1/OSÚ/808) jsou proto v tomto řízení irelevantní, neboť směřují proti rozhodnutí, které přezkoumáváno není. Jde zejména o námitky, že stavba není v souladu s územním souhlasem, že se k povolení stavby nevyjádřil orgán Policie ČR, že rozhodnutí o dodatečném povolení stavby neobsahuje odkaz na zákon o pozemních komunikacích, že stavby fakticky zasahuje do plotu žalobce a že dešťové vody pronikají na jeho pozemek. Tyto námitky měl žalobce směřovat proti rozhodnutí o dodatečném povolení. Neučinil-li tak, nemůže jimi úspěšně zpochybnit navazující rozhodnutí o zastavení řízení o odstranění stavby.

Žalobce okrajově také zmiňuje, že správní orgán prvního stupně v rozhodnutí o zastavení řízení neodkazuje na příslušné ustanovení zákona o pozemních komunikacích. V tom je třeba se žalobcem souhlasit, neboť správní orgán prvního stupně ve výroku uvedeného rozhodnutí zmiňuje pouze § 13 odst. 1 písm. c) stavebního zákona, od něhož odvozuje svoji příslušnost, a § 129 odst. 3 stavebního zákona, podle kterého ve věci

rozhoduje. To, že správní orgán prvního stupně při samotném rozhodování věci neužil žádná ustanovení zákona o pozemních komunikacích, není pochybením, neboť v daném případě nebylo třeba tento předpis při posuzování věci vůbec aplikovat. Předpokladem pro zastavení řízení o odstranění stavby je dodatečné povolení stavby. K tomu došlo rozhodnutím Městského úřadu Říčany ze dne 17. 7. 2013, č. j. 53831/2013-MUR1/OSÚ/808, tudíž podmínky pro zastavení řízení o odstranění stavby byly naplněny. Ostatně žalobce ani žádná konkrétní ustanovení tohoto zákona, která měla být dle jeho názoru při rozhodování o odstranění stavby použita, nezmiňuje. Jinak tomu ovšem bylo při vymezení příslušnosti správního orgánu. Jelikož v dané věci správní orgán prvního stupně rozhodoval jako speciální stavební úřad, bylo na místě, aby ve výroku rozhodnutí svoji příslušnost podepřel odkazem na § 15 odst. 1 písm. c) stavebního zákona a § 16 odst. 1 a § 40 odst. 4 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. To správní orgán prvního stupně neučinil. Toto pochybení však soud nepovažuje za důvod, pro který by bylo třeba zrušit žalobou napadené rozhodnutí a případně též rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Za podstatné totiž soud považuje to, že ve věci rozhodoval příslušný správní orgán. Dále pak je důležité, že žalovaný v napadeném rozhodnutí příslušná ustanovení, o která se správně měla opírat příslušnost správního orgánu prvního stupně, uvedl a vysvětlil, proč názor žalobce, že ve věci jako správní orgán prvního stupně vystupoval nepřislušný správní orgán, není správný.

Žalobce v žalobě též zmínil údajnou provázanost mezi stavebníkem, kterým bylo město Říčany, a správním orgánem prvního stupně. Tuto námitku, kterou soud vyhodnotil jako námitku systémové podjatosti, však soud nepovažoval za důvodnou. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010-119, č. 2802/2013 Sb. NSS, rozhoduje-li orgán územního samosprávného celku ve správním řízení ve věci, která se týká zájmu tohoto územního samosprávného celku, je důvodem pochyb o nepodjatosti úřední osoby dle § 14 odst. 1 správního řádu její zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnému celku tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být její postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky. Povaha nyní rozhodované věci, kdy nejde o věc „politicky třaskavou“, ale v zásadě v měřítku daného územního celku o běžnou záležitost, a ani další okolnosti věci (žalobce v této souvislosti poukazoval pouze na nesprávně číselně označovaný zákon o pozemních komunikacích) nevedou soud k závěru o existenci „systémového rizika podjatosti“ ve smyslu uvedeného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.

Soud tedy ze všech shora uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Osobám zúčastněným na řízení soud v daném případě neuložil žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jim mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve třetím výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. března 2016

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová

Rozsudek byl vyhlášen dne 29. 3. 2016 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].